

[Hagen Hagensen]

ning ud heraf. Det må ganske afhænge af, hvilke ændringsforslag der måtte blive vedtaget.

I denne forbindelse kan jeg sådan set godt tilslutte mig, hvad fremskridtspartiet siger i betænkningen om, at justitsministerens oprindelige lovforslag gøres mindre klart og enkelt gennem de mange ændringsforslag, om de måtte blive vedtaget.

Det har været nævnt, at lovforslaget kunne udsættes til videre bearbejdelse i næste folketingssamling. Jeg finder imidlertid, at det trænger sig på, at vi får skabt retssikkerhed og retsklarhed i fornødent omfang på udlændingeområdet.

Retskklarhed er det først fornødne. Justitsministerens lovforslag med de nu af ham fremsatte ændringsforslag vil give retsklarhed med rimelig hensyntagen til en retssikkerhed for udlændinge, der fuldt ud opfylder, hvad Danmark som retsstat kan yde udlændinge.

Derfor kan jeg tilråde lovforslaget vedtaget med alene de af justitsministeren stillede ændringsforslag, der har taget hensyn til en del af de synspunkter, som et mindretal i betænkning nr. 968 har givet udtryk for.

Når der ønskes en rimelig og smidig behandling af udlændingesager, findes det påkrævet, at forvaltningen deraf henhører under samme forvaltningsorgan. Sagsområdet henhører nu under justitsministeren og udøves med rekurs til denne af rigspolitichefen gennem tilsynet med udlændinge.

Det kan være naturligt, at udlændinges sagsforhold efter en vis opholdstid her i landet henhører under civil forvaltning. Det kan undergives forskellig vurdering, om tilsynet med udlændinge mere er en politimæssig end en civil opgave, men det skal understreges, at tilsynet med udlændinge har udført sine vanskelige og undertiden ubehagelige opgaver inden for de rammer, som den nugældende lovgivning, vedtaget af dette ting, har fastlagt.

Jeg mener, at der uden store vanskelighed kunne finde opdeling af opgaverne sted, således at sager efter et tidsrum overføres til rent civil forvaltning, men at udskille en række opgaver vedrørende udlændinge straks ved indrejse eller efter kort tids ophold her i landet, må uvægerlig medføre vanskeligheder og give uklarheder både for danske myndigheder og for udlændinge. Det er endda sagt ganske mildt.

En række ændringsforslag fra flere forskellige grupper vil tillægge indenrigsministeren kompetence i udlændingesager. Der er her rørt ved noget, som folketinget normalt ikke giver sig af med, nemlig ved den fordeling af ressortområder, som efter grundlovens § 14 klart tilkommer statsministeren.

Der er ikke spor tvivl om – det har vi også fået svar om – at dette ting kan vedtage en lov med det foreslåede indhold, men det bliver en lov uden virkning, idet det bliver statsministeren, der kan afgøre, under hvilken ressort den pågældende lov skal høre hjemme.

Jeg vil i den forbindelse godt nævne, at der i statsforfatningsretten fra forskellige forfattere er givet udtryk for dette. Det vil være naturligt at henvise til Alf Ross, 4. udgave ved hr. Ole Espersen, hvor det side 418 hedder:

»Om forholdet til lovgivning gælder de sædvanlige betragtninger. Bestemmelser eller forudsætninger i lovgivningen om, at visse anliggender henhører under et bestemt ministerium, er uden kraft over for en kongelig resolution.«

Altså en resolution i henhold til grundlovens § 14 kan ingen anfægte. Videre siges det hos samme forfatter side 523:

»At træffe bestemmelse om ministrenes antal og forretningernes fordeling mellem dem er et prerogativ for regeringen, hvoraf følger, at skulle sådan bestemmelse træffes ved lov, er denne vel ikke ugyldig, men uden retskraft over for senere modstående kongelig resolution.«

Hvis man derfor vedtager noget, der er regeringen imod – og både justitsministeren og indenrigsministeren har givet udtryk for, at man ikke ønsker at deles om disse ting – så lægger folketinget for mig at se op til en farlig tendens til at ville sætte sig ud over grundlovens § 14. Hvad der kan følge deraf, er vel vanskeligt at overskue.

Dertil kommer, at hvis man gør noget sådant, har den minister, til hvem man ønsker væsentlige dele af lovforslaget overført, ingen indflydelse haft på lovforslagets behandlinger her i tinget. Man har heller ikke fra vedkommende ministers side kunnet træffe nogen som helst forberedelse til, hvad der skal ske med den forvaltning, som tinget måske finder ud af at ville instituere. Regeringen